

เรื่องไม่ลับ
แต่คนรุ่นหลังไม่รู้
ที่นางงุ่นคุยกับปู่ผอง

นางงุ่น สุขเจริญ
หลานหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

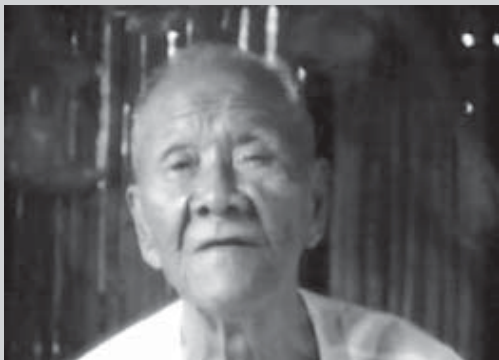
ปรากฏการณ์...! หัวใจทองคำ

๕๐

หลานหลวงปู่.. หัวใจทองคำ

การตายของมนุษย์ อาจทำให้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์คนนั้นดับลงไปด้วย แต่ก่อนที่ประวัติศาสตร์จะเลือนรางไปมากกว่านี้ เราจึงตัดสินใจเดินทางมายังบ้านเกิดของหลวงปู่วัดปากน้ำ เพื่อมาพบกับนางงุ่นที่ จ.สุพรรณบุรี เพื่อมาสืบค้นถึงบุคคลในประวัติศาสตร์ แม้ท่านจะจากโลกนี้ไปนานแล้วก็ตาม

ปู่พงษ์ มีแก้วน้อย

ปทุมหลัง : เป็นหนึ่งในอุปถัมภ์จากใกล้ชิดหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และมีศักดิ์เป็นน้องชายหลวงปู่ เพราะพ่อปู่ผดุงเป็นโยมνάของหลวงปู่

ปัจจุบัน : ถึงแก่กรรมเมื่ออายุได้ ๙๐ ปี

น่าอึ้งจะเป็นคนเล่า โดยเรื่องที่เล่าไม่ใช่ความลับ แต่เป็นเรื่องที่คุณรู้หลังไม่รู้ หรือรู้ไม่หมด และในวันนี้เอง.. เรา กำลังเปิดเผยให้ท่านรู้เรื่องราวทั้งหมด ประจวบอยู่ในเหตุการณ์ ตอนนั้นด้วยกัน

น้ำองุ่นเป็นหลานของหลวงปู่ ที่ไปมาหาสู่กับปู่ผิงบ่อยๆ
จวบจนวาระสุดท้ายของชีวิตปู่ผิง เรื่องที่น้ำองุ่นเล่าเป็นเรื่องราว
ที่ได้พูดคุยกันตามประสาญาติสนิทกับปู่ผิง ซึ่งได้ถูกบันทึกไว้ใน
ความทรงจำที่ชัดเจนของน้ำองุ่น และจะมาถ่ายทอดให้เราได้
รับรู้อัน

นางุ่น สุขเจริญ

ปูมหลัง : มีศักดิ์เป็นหลานของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะทวดของนางุ่นเป็นพี่สาวของแม่หลวงปู่

ปัจจุบัน : อายุ ๖๓ ปี อยู่อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

๕๓

“ปู่ผง เป็นคนสุพรรณบุรีโดยกำเนิด มีอาชีพค้าไม้ค้าต้นส้ม ปู่ผงจะหอบเอาไม้ค้าต้นส้มไปขายแถวบางมด พอไปที่ ก็แวะไปหาหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ซึ่งตอนที่หลวงปู่เริ่มป่วย ญาติๆ ของท่านต่างส่งลูกๆ ของตัวเองมาคอยช่วยอุปัฏฐาก รวมแล้วทั้งหมด ๖ คน **หนึ่งในนั้นก็คือ ปู่ผง** ซึ่งเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญ ผู้มีศักดิ์เป็นญาติพี่น้องของหลวงปู่ที่ได้อุปัฏฐากรับใช้ใกล้ชิดหลวงปู่ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพเป็นเวลาถึง ๒ ปีเต็ม ปู่ผงได้เล่าว่า...

‘ได้มาอุปัฏฐากหลวงพี่ (ปู่ผงเรียกหลวงปู่วัดปากน้ำว่าหลวงพี่) ตอนอายุ ๔๐ กว่าๆ ตอนนั้น หลวงพี่อายุประมาณ ๗๐

กว่าปี อุบัติฐานกจนกระทั่งมรณภาพ ช่วงที่หลวงพี่ป่วยท่านไม่เอาใคร หมอที่โรงพยาบาลถามท่านว่า ทำไมไม่เอาพระลูกวัดมาดูแล ท่านบอกไม่เอา เอาน้องชายดีกว่า คนอื่นไม่เอา นี่ท่านพูดเอง

ถึงแม้ท่านจะป่วย แต่ท่านตื่นตี ๔ เป็นประจำ เราก็จะเอาน้ำมาให้ท่านล้างหน้าล้างตา ท่านมีเก้าอี้หวายอยู่ตัวหนึ่ง ท่านนั่งอยู่บนนั้น เราก็นั่งอยู่ตรงนั้นแหละ คอยจนกว่าอาหารจะมา ประมาณตี ๕ กว่าๆ อาหารมาแล้ว ก็เอามาจัดเตรียม ท่านก็จะฉัน เวลาฉันท่านจะตะล่อมข้าวให้กลมอยู่กลางจาน แล้วตักทีละช้อนๆ ท่านจะทำให้ข้าวในจานกลมตลอด พอฉันเสร็จท่านก็นั่งรับแขก เมื่อหมดเวลารับแขก ท่านก็ไปทำงานของท่าน คือนั่งวิปัสสนา พอ ๕ โมง ถึงจะออกมาฉันเพล เสร็จแล้วก็รับแขกต่อเลย พอรับแขกเสร็จ ก็ไปทำงานของท่านต่อ

ตอนหลังท่านป่วยมากทำอะไรไม่สะดวก มือจับอะไรก็ลั่น เวลาจะตักข้าวก็ลั่นหกหมด เราต้องป้อนท่าน ความอดทนของท่านเด็ดขาดเลย ยิ่งช่วงที่ไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริราช นอนอยู่ที่นั่น ๖ เดือน ท่านไม่เคยบ่นว่ากูเมื่อยตรงนั้น ตรงนี้เลย ไม่เคยบ่นเจ็บปวดอะไรเลย อดทนจริงๆ แกมขนาดป่วยท่านก็ยังรับแขก แต่ทางโรงพยาบาลให้เข้าเยี่ยมเป็นเวลา มากัน

เยอะแยะเลย หลวงพี่ท่านก็นั่งหลับตาบนเก้าอี้ พวกญาติโยมก็นั่งสมาธิล้อมท่านอยู่ เป็นอย่างนี้ทุกวัน วันพฤหัสบดีจะมากกว่าเพื่อน

ช่วงที่อุปฐากหลวงพี่อยู่ ช่วงท่านสบายๆ ท่านก็ออกมานั่งเก้าอี้คุยกับเราว่า **ไอ้ผิง..ที่พวกมึงมาพยาบาลกันนะ พวกมึงเบื่อกันไหม** เราก็ตอบท่านไปว่า ไม่เบื่อ หลวงพี่ท่านก็พูดว่า **ที่พวกมึงพยาบาลกันนะ มึงรู้ไหมว่า มันดีร้อย ดีพันแล้วนะ ที่มึงปฏิบัติกุณเฑีย.. มึงปฏิบัติพระอื่น ๑๐ องค์ ยังไม่เท่าปฏิบัติกุองค์หนึ่งหรอก** ตอนนั้น..แม่ชีถนอมก็นั่งอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย แม่ชีถนอมเป็นแม่ชีที่เข้าถึงพระธรรมกาย หลวงพี่จึงให้ไปดูว่า ผู้ปฏิบัติหลวงพี่ตายแล้วจะไปไหน แม่ชีถนอมนั่งเข้าที่ดูอยู่พักหนึ่งแล้วตอบว่า **คนปฏิบัติหลวงพี่ต้องขึ้นสวรรค์เจ้าค่ะ.. อย่างน้อยก็ดาวดึงส์**

ที่กุฏิของหลวงพี่ท่านไม่มีสมบัติอะไรเลย ของท่านอย่าไปหา ไม่มีอะไรเลยจริงๆ ถ้าเป็นพระอื่นต้องมีบ้าง ไอ้โน่น ไอ้นี้ โทรทัศน์มี อะไรก็มี ความจริงท่านจะซื้ออะไรก็ได้ โทรทัศน์ท่านก็ซื้อได้ เงินท่านหมดไป แต่ท่านไม่เอาเลย ไอ้ของพรรค์นี้ท่านไม่เอาเลย มีแต่อัฐบริวารแล้วก็ที่นอนที่ท่านใช้อยู่เท่านั้น อย่างอื่นไม่มีเลย เพราะท่านไม่สะสม มีคนไปทักหลวงพี่ว่า

“โอ้โฮ! หลวงพ่อสร้างตึกอะไรให้พระอยู่ แล้วหลวงพ่อกำลังอยู่อย่างนี้ ทำไมหลวงพ่อไม่สร้างที่อยู่ให้มันดีบ้างล่ะ” ท่านบอกว่าไม่เอา เราให้เขามีความสุขก็พอใจแล้ว เราจะอยู่ยังงี้ก็อยู่ได้ จะกินยังงี้ก็กินได้ ให้เขามีความสุขก็แล้วกัน เขามาอยู่กับเรา ต้องให้ความสุขแก่เขา อย่าให้เดือดร้อน ให้ได้รับความร่มเย็น โรงเรียนมี ครูมี อยากเรียนก็เรียนเลย ใครอยากบิณฑบาตก็ไป ใครไม่ไป ก็มีข้าวให้”

ตั้งแต่น้ำรู้จักปูผงมา น้ำก็เห็นชีวิตแก่ลำบากมาก ตั้งแต่ยังไม่มีครอบครัว หรือตอนมีครอบครัวแล้วก็ลำบาก บ้านที่ปูผงอยู่ น้ำไม่อยากให้ใครไปเลย เพราะสภาพมันแย่มากเกินไป เป็นกระต๊อบไม้เก่าๆ เล็กๆ พื้นที่ดิน ที่นอน ครีว ทุกสิ่งทุกอย่างใช้พื้นที่เดียวกันหมด ใต้ถุนบ้านก็สกปรกยุ่งชุมเป็นน้ำครำเหม็นๆ ปูผงมีชีวิตที่ลำบากยากจนถึงขนาดหลวงปู่ท่านต้องเอ่ยปากให้ปูผงทำบุญ

‘ตอนนั้นหลวงพ่อบอกว่า **ไอ้ผง..มึงเอาเงินมาทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติกับกู** เราก็ตอบท่านไปว่า ทำไมจะต้องมาเอาเงินกับผมด้วยล่ะ หลวงพ่อก็รู้ว่าผมไม่มี ให้ไปเอากับนายห้าง สวัสดิ์หรือคุณนายล้อมลี เขาก็สร้างให้แล้ว ท่านก็บอกเราอีกว่า **ไอ้ผง..ที่มึงยากจนอยู่ทุกวันนี้ เพราะมึงไม่มีสายสมบัติ**

หลังจากที่ปู่พงทำบุญกับหลวงปู่ไปแล้ว
ท่านได้มอบพระของขวัญ
ให้ปู่พงองค์หนึ่ง ท่านบอกว่า

“

ให้เก็บพระของขวัญไว้ให้ดี มึงรู้ไหม
ถ้าใครเอาไปบูชา เท่ากับมีสมบัติเป็น
พันล้านทีเดียว ถ้าบูชาดี ๆ ก็เท่ากับมี
สมบัติจักรพรรดิเลยทีเดียว

”

ติดตัวมาเลย มันถึงได้ยากจน ถ้ามึงเอาเงินมาทำบุญกับกู
๒๕ บาทเนี่ย เท่ากับมึงจะมีสมบัติพันล้านติดตัวเชียวนะ
ภพชาติต่อไปมึงจะไม่จนแบบนี้ เราก็เลยไปหาเงินมา ๒๕ บาท
มาทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติกับท่าน และหลวงพี่ยังบอกอีก
ว่าที่มึงทำบุญกับกูนะ ถูกพระธรรมกายนับอสงไขยองค์ไม่ถ้วน
ทีเดียว ต่อไปคำว่าจนไม่ต้องพูดกันละ ต่อไปอีกก็ภพที่ชาติ
ก็มีสายสมบัติติดตัวไป จะไม่ยากไม่จนอีก’

พอน้ามาฟังปู่พงเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง แล้วได้มารู้ถึงบุญกรรม

ของแกที่หลังว่า ที่ปู่ผงจนมากก็เพราะอดีตชาติแกเคยเกิดเป็น
มหาดเล็กที่ไม่ชอบทำทาน และคิดเสียดายทรัพย์ที่พระราช
เอามาบริจจาค และมักคิดในใจกลัวว่าสมบัติพระราชจะหมด
ด้วยกรรมนี้เอง ทำให้ปู่ผงเกิดมาชาตินี้ ทั้งจน ทั้งลำบาก นี่ขนาด
แกแค่คิดเสียดายแทนนะ แล้วคนที่ห้ามทำบุญกับหลวงปู่ หรือ
ขวางการทำบุญกับท่าน น้ำไม่อยากจะนึกเลยว่าชาติหน้าเขา
จะลำบากยากจนขนาดไหน

น้ำว่าเรื่องนี้มันให้ข้อคิด..เพราะจริงๆ หลวงปู่ท่านไม่ได้
อยากได้เงินของปู่ผงเลยสักนิด เพราะมีคนแห่มาทำบุญกับ
ท่านเหลือเฟือ และท่านจะช่วยปู่ผง โดยให้เงินปู่ผงไว้ใช้
โดยไม่ต้องลำบากก็ยังได้ แต่หากใช้วิธีนี้ชาติหน้าปู่ผงก็ยัง
ลำบากยากจนอยู่ดี แต่ท่านคิดช่วยปู่ผงโดยบอกให้ปู่ผงทำบุญ
ทั้งๆ ที่เงิน ๒๕ บาท มันมากสำหรับปู่ผงมากๆ แต่ท่านก็ยัง
ให้ปู่ผงทำเพื่อไม่ให้ชาติหน้าปู่ผงต้องเกิดมาจนอีก

หลังจากที่ปู่ผงทำบุญกับหลวงปู่ไปแล้ว ท่านได้มอบ
พระของขวัญให้ปู่ผงองค์หนึ่ง ท่านบอกว่า ให้เก็บพระของขวัญ
ไว้ให้ดี มีงูรู้ไหม ถ้าใครเอาไปบูชาเท่ากับมีสมบัติเป็นพันล้าน
ทีเดียว ถ้าบูชาดีๆ ก็เท่ากับมีสมบัติจักรพรรดิเลยทีเดียว
ซึ่งปู่ผงก็ได้ทำตามทีหลวงปู่แนะนำและนำพระของขวัญพก

ติดตัว จนได้พบกับอานุกาฬในวันที่ขึ้นรถเมล์จากสุพรรณ
มานครปฐม พอรถเมล์วิ่งมาถึงสามแยกก็คว้าทั้งคัน คนในรถ
๑๑ คน หัวร้างข้างแตก แขนหัก เลือดออก แต่ปู่ผงไม่เป็น
อะไรเลย ซึ่งปู่ผงอัศจรรย์ใจมาก อีกหนครั้งที่หลานชายแกะข้อ
แท็กซีไปชนมา รถพังหมด ใครเห็นก็นึกว่าไม่รอด ถ้ามั่นว่า
..มึงรอดมาได้ยังงี้วะ หลานชายบอกว่า เหมือนมีคนจับมันอุ้ม
ออกไป ซึ่งในรถมีรูปหลวงปู่วัดปากน้ำแปะอยู่หน้ารถทำให้
รอดมาได้

ตั้งแต่ปู่ผงรู้จักวัดพระธรรมกาย แกก็ได้มาวัด แต่ก็มาไม่
ค่อยไหว เพราะชรามากแล้ว ถ้าจะมาต้องให้คนไปรับ แต่น้ำ
จะสังเกตเห็นว่า ปู่ผงจะมีความปีติดีใจในทุกครั้งไม่ว่าวัดจะมี
การทำบุญอะไร โดยเฉพาะบุญที่เกี่ยวข้องกับหลวงปู่ น้ำยังชวน
แกมาวัดพระธรรมกายเลย น้ำบอกแกว่า หลวงพ่อธัมมชโย
ท่านจะสร้างวิหารเอาไว้ประดิษฐานรูปหล่อทองคำของหลวงปู่
ปู่..ไปเอาบุญกันไหม ปู่ผงแกตอบว่า กู..ก็อยากไป แต่กูขี้เี่ยว
ลำบาก ที่กูอยากไปเพราะหลวงพี่เคยบอกกูว่า**ใครทำอะไรให้
หลวงพี่ไม่ว่าท่านตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่ ได้บุญไม่ต้องพูด
กันละวะ** น้ำก็ถามปู่ผงว่า ทำไมไม่ต้องพูดล่ะ ปู่ผงบอกว่ก็ได้
บุญมากนะสิ น้ำก็ถามต่อว่า ได้บุญขนาดไหน ปู่ผงบอกว่า **บอก
ไม่ถูก ประมาณไม่ได้ หลวงพี่ท่านว่า..เป็นไชยๆ ก๊ปปๆ ทีเดียว**

แล้วสุดท้าย น้ำก็ถามปู่ว่า ตกลงจะไปแน่หรือเปล่า ปู่บอกว่า
แน่ แล้วปู่ก็ถามว่า มึงจะมารับกูหรือเปล่า น้ำก็บอกวาม...

ปู่ผงมักจะพูดเสมอว่า หลวงปู่ท่านเป็นคนจริง ทำอะไร
แล้วทำจริง อย่างที่หลวงปู่เคยพูดให้ปู่ผงฟังว่า ถ้าไม่ชนะมาร
จะไม่ไปไหน ยอมตายอยู่ที่วัดปากน้ำ ถ้าสู้ไม่ได้ท่านไม่ยอม
ท่านตายแล้วเกิดใหม่ ท่านต้องปราบมารให้สิ้นเชื้อ ตอนที่
หลวงปู่สู้กับมาร มารมันถามหลวงปู่ว่า จะปราบหรือจะโปรด
หลวงปู่บอกว่า ‘ปราบ’ มารมันบอกหลวงปู่ว่า ‘มีแต่เขา
จะโปรด หลวงปู่เก่งขนาดไหนจะปราบ หลวงปู่บอกปราบ
อย่างเดียวไม่โปรด’

ด้วยความที่เราเป็นลูกหลานแท้ๆ ของหลวงปู่ สิ่งหนึ่งที่
เราห่วงกันมาก ก็คือ กลัววิชาธรรมกายที่หลวงปู่ต่อสู้สำหรับ
ค้นพบจะไม่มีผู้สืบทอด เรื่องนี้.. น้ำเคยได้ยินปู่ผงคุยกับปู่ใส
(หลานหลวงปู่) คุยเรื่องนี้กันเป็นปี ถามกันไปถามกันมาอยู่
หลายครั้ง ปู่ใสพูดกับปู่ผงว่า ถ้าหลวงพี่เป็นอะไรไป ก็ห่วงแต่
วัดปากน้ำว่าพระเถรเถรชีจะพากันอด ปู่ผงก็ตอบว่า หลวงพี่นะ..
ไม่ห่วงหรอกวัดปากน้ำ ท่านห่วงวิชาธรรมกายของท่าน แต่
ในช่วงหลังปู่ผงก็มาบอกปู่ใสว่า ตอนนี้หลวงพี่ท่านไม่ห่วงแล้วนะ
ปู่ใสถามว่าทำไม ปู่ผงก็ตอบอีกว่า หลวงพี่ท่านบอกว่าผู้สืบทอด

วิชา นะ..เกิดแล้ว ปู่โสก็ถามว่า ไช้ญาติเรา หรือคนในวงศ์วาน
ของเราอีเปล่า ปู่ผงก็ตอบว่า เปล่า..เป็นคนสิงห์บุรี !

เรื่องผู้สืบทอดนี้ เป็นเรื่องที่อยู่ในใจน้ำมาตลอด จนกระทั่งน้ำได้มีโอกาสมาทราบประวัติหลวงพ่อรัญมชโยจากหนังสือโลกทิพย์เมื่อ ๒๐ กว่าปีก่อนนี้ ว่าท่านเป็นคนสิงห์บุรี แล้วมาศึกษาวิชาธรรมกายของหลวงปู่จากคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง พอน้ำและญาติๆ อ่านเสร็จ ตอนหลังก็จ้างรถขนญาติๆ หลวงปู่มาวัดพระธรรมกาย มากราบหลวงพ่อรัญมชโยกัน ๑๐ กว่าคน พอเจอท่านเท่านั้นแหละ ป้าละออ หลานสาวแท้ๆ ของหลวงปู่ท่านก็ปล่อยโฮ ร้องไห้ใหญ่เลย บอกพวกเรามาถูกทางแล้วๆ เพราะหลวงปู่เคยบอกไว้ว่า คนได้ธรรมกายจะสว่างแบบนี้ และนับจากนั้นน้ำเองก็ได้มาวัด มาสร้างบารมีเรื่อยมา และได้ย้อนกลับไปหาปู่ผงใหม่ให้แกช่วยเล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้สืบทอดให้น้ำฟังอีก แกบอกว่าเคยถามหลวงปู่เรื่องนี้หลายครั้ง และแกก็ย้ำอีกในครั้งล่าสุด ว่า ‘หลวงปู่เคยบอกอีกในช่วงที่อาพาธมากๆ ใกล้มรณภาพว่า คนดีเขามาแล้ว จะมาแทน มาจากทางสิงห์บุรี คนนั้นเขาดี เขามีวิชาธรรมกายเด่นมาก บุญบารมีของเขามาก เขาจะเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก...’

ต่อมาในบั้นปลายชีวิต ปู่ผงมองไม่เห็น มีอาการเหมือน

เป็นตาต่อ จึงได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลให้หมอมารักษาตาให้ แต่หมอบอกว่าประสาทตาตายหลายปีแล้ว ไม่สามารถรักษาให้หายได้ ต่อมาปู่ผิงเสียชีวิตด้วยโรคอัมพฤกษ์ ตอนอายุได้ ๙๐ ปี

ยังมีอีกมากที่เกี่ยวกับหลวงปู่และคุณวิเศษของท่าน จะให้เล่าต่อเดี่ยวจะไม่จบ แต่สิ่งหนึ่งที่น้ำอียากจะบอกคือ การที่น้ำได้มาเป็นลูกหลานหลวงปู่แท้ๆ เป็นสิ่งที่ทำให้น้ำภูมิใจที่สุด เพราะหลวงปู่ท่านจะรื้อสัตว์ชนสัตว์ไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม น้ำจึงได้อธิษฐานตอกย้ำทุกครั้งขอให้ได้เกิดเป็นสายเลือด เป็นเชื้อสายของท่านอีกทุกภพทุกชาติ และขอให้ได้มาเล่าเรื่องราวของท่าน เรื่องอะไรที่เกี่ยวกับท่าน ถ้าน้ำไม่รู้ก็ขอให้รู้ ที่รู้แล้วก็ขอให้จำได้แม่นยำ เพื่อเอาไว้ถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังฟัง เพื่อช่วยท่านธำรงไว้ซึ่งวิชชาธรรมกาย งานใดที่ใครทำไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นงานเล็กงานใหญ่ เมื่อมาถึงมือน้ำจะขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันทำให้สำเร็จทุกอย่าง

และสุดท้ายนี้..ก็ใกล้วันหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำเข้ามาทุกวันๆ แล้ว อย่าลืมชวนกันมาเอาบุญกับท่านเยอะๆ กันนะ...”

